

forskning ikke er hovedopgaven, men dog en vigtig opgave.

De nævnte 16 institutioner er arkiver, biblioteker og museer, der varetager servicefunktioner for den samlede forsknings- og uddannelsessektor. Disse institutioner har i dag status som sektorforskningsinstitutioner og arbejder tæt sammen med de øvrige forskningsinstitutioner.

De statslige sektorforskningsinstitutioner er oprettet på forskellig måde. Nogle institutioner, ca. halvdelen, er oprettet ved lov. Nogle af de øvrige har som hjemmel et aktstykke, andre er oprettet uden særlig hjemmel, og bevillingerne fremgår af de årlige finanslove.

Aktiviteterne reguleres for nogle sektorforskningsinstitutioners vedkommende ved love, cirkulærer, vedtægter eller lignende, andre fungerer under ministerens almindelige ansvar som ressortminister.

Den ministerielle styring af sektorforskningsinstitutionerne sker på forskellig måde i de enkelte ressortministerier. De fleste institutioner refererer til ministeriets departement eller til en særlig afdeling under departementet eller til et direktorat.

De fleste, men ikke alle sektorforskningsinstitutioner ledes af bestyrelser eller bestyrelseslignende organer. Antallet af medlemmer i bestyrelsen er forskelligt. Hovedparten har medarbejderrepræsentanter.

Nogle ministre udpeger embedsmænd fra ministeriet til bestyrelsen. Andre gør det ikke for dermed at give institutionen en mere uafhængig status i forhold til ministeriet. Enkelte sektorforskningsinstitutioner har embedsmænd fra andre ministerier i bestyrelsen.

Alle sektorforskningsinstitutioner, der ledes af bestyrelser eller bestyrelseslignende organer, har eksperter forskere i bestyrelsen, og hovedparten har desuden erhvervs- eller organisationsrepræsentanter. Bestyrelserne er som oftest tillagt den besluttende kompetence med hensyn til institutionens budget. Om ansættelser er bestyrelsen som oftest rådgivende og sjældent besluttende.

Bestyrelserne inddrages næsten alle i den strategiske planlægning af institutionens arbejde og i en eventuel beretningsafgivelse. Det er også almindelig praksis, at bestyrelsen deltager og ofte er besluttende myndighed ved indgåelse af samarbejdsaftaler, kontrakter og deltagelse i »centre« .

Omkring halvdelen af sektorforskningsinstitutionerne har oprettet egne permanente, rådgivende forskningsudvalg. I de fleste af disse udvalg sidder en af institutionens ledere som formand.

Størrelsen af udvalgene varierer fra 3 til mere end 20 medlemmer. Den store variation i størrelsen af disse udvalg afspejler den rolle, som udvalget er til-

tænkt. De mindre udvalg har oftest en planlæggende og koordinerende rolle, medens de større mere har karakter af repræsentantskab eller høringskreds.

Sektorforskningsinstitutionerne har en selvstændig rolle som led i det samlede forskningssystem sammen med de højere uddannelsesinstitutioner, det Godkendte Teknologiske Servicesystem og erhvervslevets forskning.

De fleste, men ikke alle sektorforskningsinstitutioner udarbejder forskningsstrategiplaner, der dækker en 3-5 årig periode eller mere. De fleste strategiplaner publiceres og medvirker derved til at skabe større gennemsigtighed og et bedre grundlag for at koordinere det samlede offentlige forskningssystem. Omkring halvdelen af institutionerne har den praksis at sende deres planer til høring i relevante forsker- og andre aftagerkredse forud for den endelige vedtagelse. Enkelte institutioner har ikke eksternt ekspertise i bestyrelsen. De har heller ikke forskningsudvalg eller andre fagudvalg. Herved kan beslutningsprocessen blive temmelig lukket, så det bliver svært at få adgang til at give indflydelse til brugersynspunkter, ligesom det vanskeliggør muligheden for at søge at koordinere eller indføre en arbejdsdeling mellem de forskellige institutioner.

De fleste institutioner indgår samarbejdsaftaler på forskningsområdet med andre offentlige institutioner. Endnu flere indgår kontrakter med erhvervsvirksomheder, såvel danske som udenlandske, og flertallet deltager i de nationale forskningsprogrammer og i »centre« og rammeprogrammer samt i nationale og internationale netværk.

Sektorforskningscirkulæret, som er udstedt af Administrations- og personaledepartementet d. 9. april 1991 regulerer ansættelseforholdene på institutionerne på det overordnede plan, men det forudsættes heri, »at de enkelte ministerier fastsætter de nødvendige supplerende bestemmelser om ansættelsesprocedure.« Disse supplerende regler er kun indført i et fåtal af institutionerne.

De fleste, men ikke alle sektorforskningsinstitutioner, har udarbejdet en strategi for publicering af egne forskningsresultater. Kun enkelte har dog udarbejdet en egentlig formidlingsplan for institutionen.

C. Lovforslaget

Det er hensigten, at loven skal omfatte alle statslige institutioner, hvor forskning indgår som en væsentlig aktivitet, med mindre de er omfattet af universitetsloven eller af lov om videregående kunstneriske uddannelser. Loven skal endvidere ikke omfatte arkiver, biblioteker, museer m.v. under Kulturministeriet. Forskningsministeren bemyndiges til efter